

præbet metu tamen extortum, professio est nulla, ib.

Talis professio est valida ex natura rei, ib.

Jure tamen ecclesiastico irrita est.

Ut professio hæc sit irrita, debet metus gravis esse, seu cadens in constantem virum, ib.

Debet item esse directe immissus ad extorquendum consensum, ib.

Metus mortis naturalis ex infirmitate, vel violentiæ ex naufragio, non invalidat professionem, ib.

Adultera, quam maritus juste vult affici pœna mortis, nec parit nisi religionem profiteatur, valide proficitur. Item si quis timens violentam mortem sibi imminem ab inimico, quam ut fugiat religionem ingreditur, ib.

Metus levis ex parte causæ et objecti quantumcumque moveat vel perturbet profitentem, si non tollit usum rationis et libertatem sufficientem ad peccandum mortaliter tam in foro exteriori, quam in conscientia, non irritat professionem, ib.

Si quis, posita causa timoris gravis, non timeret, et vellet adhuc profiteri, non ex timore, sed propter alias causas, professio est valida, neque potest talis tuta conscientia liberrari jugo religionis per sententiam, ib.

Idem dicendum etiamsi ortus sit timor, quando ille non est causa profitendi, ib.

Metus reverentialis quatenus includit solam interiorem reverentiam cum quadam verecundia non irritat professionem, ib.

quatenus vero includit aliquam coercionem, irritat, ib.

Per metum cogentes aliquem profiteri quas pœnas incurrant, ib.

Vide Excommunicatio.

Ut professio sit valida, requiritur voluntarius consensus religionis recipientis per eum qui potestatem habet, ib.

In casu quo non consentiat Prælati interius, sed fide exterius postea id affirmanti, non tenetur religiosus credere, nec potest ad hoc ut deserat religionem; in foro exteriori non est admittenda hæc causa nullitatis, ib.

Si Prælati non fide, sed vero consensu professionem acceptavit, ex quocumque metu etiam gravi id fecerit, valida est professio, ib.

Professio ita facta non est irritanda, sive persona profitens sit digna, sive indigna, ib.

Ita per metum cogens Prælatum acceptare professionem, si persona est indigna, tenetur resarcire damnum, si illud patiatur religio vel alendo personam inutilem, vel ultra numerum eorum quos sustentare potest, ib.

Non omnis ignorantia seu deceptio ex parte profitentis reddit professionem nullam, l. 6, c. 45.

Ignorantia vel deceptio in rebus substantialibus religionis annullat professionem, ib.

Non ita ignorantia accidentalitatis, ib.

Importunæ preces, blanditiæ et similia, si non includant deceptionem in substantialibus, non impediunt valorem professionis, ib.

Importunæ preces seu blanditiæ adjunctæ timori reverentiali etiam non impediunt, ib.

Ignorantia sive dolus irritat professionem ex natura rei, metus vero ex jure positivo, ib.

Ignorantia, quamvis crassa et supina (non vero affectata), irritat professionem, non solum quando contingit per injuriosam deceptionem, sed etiam

ex alia quacumque causa naturali seu extrinseca, ib.

Ignorantia ex parte religionis circa profitentem, eadem proportione impedit vel non impedit professionis validitatem, ib.

Libertas a statu servitutis est necessaria ad professionem: servus manens servus non potest profiteri, c. 16.

Professio servi est valida, etiam inscio vel invito domino, ib.

Non obstante professione, potest dominus servum repetere, et sibi et non religioni servire cogere, ib.

Si tamen intra triennium illum non repetat, si commode potuit, non potest amplius repetere, ib.

Ut dominus censeatur consentire in hoc, satis est quod sciat et non contradicat, ib.

Post professionem servi sine consensu domini factam, non potest dominus a religione cogi vendere seu redimere servum, nisi hac ratione et pacto pretii consensus fuerit, ib.

Si religio bona fide ignorans conditionem servi, illum recipit, non potest a domino cogi illum redimere, sed tantum reddere; si vero scienter recipit, potest cogi ad reddendum pretium, si dominus velit, ib.

Vide Excommunicatio.

Libertas a vinculo vel obligatione perpetua matrimonii consummati est necessaria ad professionem, c. 7.

Matrimonium ratum et non consummatum non impedit professionem, ib.

Si alter conjux adulteretur, alius libere potest profiteri; item quoties causa perpetui divortii datur, ib.

Matrimonio consummato durante, sine licentia conjugis facta professio est nulla ex jure ecclesiastico, ib.

Ex hac professione ita nulla adhuc manet votum castitatis; unde vivente conjuge obligatur ad non petendum debitum, et illo mortuo ad iterum non contrahendum, ib.

Vota tamen paupertatis et obedientiæ non manent, sed omnino irritantur, ib.

Professio facta de licentia et legitima conversione alterius conjugis valida est, ib.

Vinculum professionis cum tribus votis solemnibus et vinculum matrimonii non sunt formaliter repugnantia, ib.

Professio facta de licentia alterius conjugis, sine conversione ejus facta, est valida, ib.

Vide Votum solenne castitatis.

Si alter conjugum, qui licentiam profitendi dedit, et non fuit conversus, votum religionis aut castitatis perpetuæ emittendo socium professum petat, illi est reddendus ad usum matrimonii, ib.

Conjux dans talem licentiam, sive sciens, sive ignorans obligationem conversionis suæ a jure impositam, non potest cogi ad vendendam religionem vel castitatem perpetuam, ib.

Si tamen fecit votum simplex religionis, et nolit implere, sed repetere suum socium, non est illi reddendus; imo cogi debet ut votum impleat; si vero fecit votum simplex castitatis, ut servet illud cum debita clausura, ib.

Mortuo conjuge vel converso, qui repetiit, tenetur alter professus redire ad eandem religionem, et non ad aliam, ib.

Libertas ab Episcopali dignitate est necessaria ad professionem, ib.

Episcopus actualiter habens Ecclesiam curatam, sine licentia Papæ non potest profiteri; potest vero solum electus, nisi speciali præcepto prohibeatur, ib.

Episcopus confirmatus, et non consecratus, sine licentia Papæ non potest profiteri, ib.

Episcopus consecratus, si jam renuntiavit Episcopatu, potest sine licentia profiteri, ib.

Episcopus consecratus carens Episcopatu non per renuntiationem, sed vel quia illa Ecclesia a fide deficit, vel quia consecratus fuit solo titulo alieujus Ecclesiæ, non potest sine licentia profiteri, ib.

Episcopatus impedimentum non irritat professionem, sed prohibet et impedit usum ejus, ib.

Talis professio quamvis valida, est tamen illicita, ib.

Prælati inferiores præter Episcopatum sine licentia Papæ valide et licite profiteri possunt, debent tamen illam petere a suis Episcopis, quamvis non obtineant, ib.

Abbatem exempti et habentes jurisdictionem Episcopalem possunt profiteri, petita prius a Papa licentia, licet non obtenta; etiam videtur satis illam petere ab Episcopo, cui de jure deberent esse subiecti, ib.

Professio in una religione, tam ex jure naturæ quam Ecclesiæ impedit aliam professionem in laxiori vel æquali, non vero in arctiori, ib.

Libertas ab obligatione speciali subveniendi, vel obsequendi parentibus est necessaria ad professionem, c. 9.

Professio facta cum hac obligatione est valida, sed sub mortali prohibita; necessitas, quæ impedit religionis ingressum, etiam impedit professionem, ib.

Vide Ingressus religionis, Filius, et Necessitas.

Quando filius professus est cum injuria parentis jam graviter egentis, tenetur petere facultatem ad subveniendum illi, et religio dare; si autem neget, et aliud remedium commodum non sit, potest sine licentia obtenta subvenire parenti, secluso scandalo vel notabili indecentia religiosi status, ib.

Si religio velit subvenire parenti et non dare licentiam filio, potest, ib.

Si ex tali exitu religiosi sequatur religioni magnum detrimentum privativum, non tenetur dare licentiam, sed alere parentem; si vero non habeat facultatem sufficientem ad subveniendum, prudentis arbitrio videndum an cum tanto damno teneatur, ib.

Quomodo debeat peti et dari talis licentia, ib.

Si licentia a superiore negetur, usque ad generalem recurrendum, imo ad Papam, si dimittenda est religio, dummodo sic recursus non sit adeo difficilis, vel sit periculum in mora, ib.

Quando gravis parentis necessitas orta est post professionem filii, tenetur illi subvenire, non vero potest mutare statum sine licentia Pontificis aut Prælati, ib.

Quando necessaria est licentia diu vivendi extra monasterium, vel dimittendi habitum, vel etiam intra monasterium, si illud est privandum utilitate magni momenti, et non superflua, non tenetur Prælati licentiam dare, ib.

Probabile est in his casibus adhuc teneri dare licentiam, ib.

Actiones, quæ non sunt directe contra regulam aut votum, possunt fieri professo ad subveniendum parenti, vel licentia non petita, si non sit moralis spes obtinendi, vel etiam negata; neque in hoc tenetur obedire, quamvis sub præcepto prohibeatur, ib.

Si vero actiones sunt directe contra regulam aut votum, ad quas est necessaria Prælati dispensatio, si Prælati injuste non dispenset, potest illas sine scandalo et occulte exercere, ib.

Non ita si Prælati juste non dispenset, ib.

Ad omnia, ad quæ tenetur filius professus respectu parentis, tenetur parens professus respectu filii, imo tenetur succurrere filio graviter egenti post illius professionem, ib.

De obligatione fratris professi respectu fratrum vel sororum, ib.

Debita vel aliæ rationes reddendæ tunc impediunt professionem, quando religionis ingressum, c. 10.

Hoc impedimentum non est irritans, ib.

Vide Debitor.

Debitor a principio licite profitens non tenetur laborare, vel quærere unde solvat, neque egredi, neque ad hoc licentiam petere, neque oblatam acceptare, ib.

Non tenetur etiam intra monasterium, vel propriis manibus laborare, vel cum licentia subtrahere aliquid ex datis ad proprium usum, aut petere elemosynam, et similia, ib.

Si vero habeat multa ad suum usum superflua, de quibus cum licentia libere disponere potest, probabiliter tenetur ex his solvere, non tamen ex justitia, ib.

Si religio acceptando talem professum, vel voluntarie se obligavit ad tale debitum, vel simul cum persona accepit bona ejus, tunc ipsa tenetur solvere creditoribus, ib.

Si talis debitor illicitè contra justitiam professus est, non tenetur egredi, neque aliquid agere contra decentiam vel substantiam status religiosi, ib.

Tenetur vero solvere si commode potest intra religionem manens, et regularem disciplinam observans, ib.

Professus furtum vel injuriam faciens non tenetur egredi monasterio ut restituat, tenetur tamen restituere quoad commode possit, ib.

An censuræ impediunt professionem, vide Excommunicatio.

Vide Potestas.

Olim professio facta in manibus Episcopi sine consensu religionis valida erat, ib.

Nunc in religionibus exemptis non habet Episcopus hanc potestatem, ib.

In non exemptis habet ex vi juris communis, ib.

Episcopus, vel quivis alius de licentia habentis ordinariam potestatem, potest valide admittere professionem, ib.

Si Episcopus nomine Prælati admittat alicujus professionem sub spe rati habitationis, professio non est valida, ib.

Rati habitatione vero secuta, et novo etiam consensu profitentis, valida est, ib.

Ut professio sit valida, debet professionem admittens habere liberam voluntatem acceptandi et obligandi religionem eo modo quo obligari debet, ib.

Ut professio perficiatur ut valeat, requiritur aliqua forma exterior sufficienter exprimens mutuum consensuum religiosi, et religionis, c. 12.

Haec forma et signum ex parte profitentis debet esse satis expressum, ut est vox humana, vel capitis inclinatio, ex parte vero Praelati ordinarie nulla verba requiruntur, sed solum aliqua demonstratio exterior, qua significet se acceptare professionem, ib.

Jure communi non requiritur scriptura, ut per illam expressa professio fiat; jure autem speciali aliquarum religionum est necessaria, ib.

Scriptura sufficit ad professionem validam et expressam, tamen, juxta communem Ecclesiae consuetudinem, debet publice legi, ib.

Professio, ut convenienter fiat, debet fieri coram testibus; si non fiat coram testibus, valida est stando in jure communi, ib.

De necessitate formae professionis validae est, ut per eam exprimat obligatio trium votorum cum traditione ad certam et determinatam religionem, ib.

Necessarium est ad valorem professionis, ut forma ejus non includat conditionem repugnantem substantiae religiosi status, ib.

Professio facta sub conditione indifferenti, de praesenti vel de futuro, et in re ipsa subsistente, est valida; si de futuro, non est valida, quousque impletur conditio, ib.

Si in eo casu consensus revocatus est ante impletam conditionem, professio est nulla post illam impletam, ib.

Professio sub conditione de futuro impleta conditione non est valida, nisi de novo fiat, et detur novus consensus, ib.

Qui professus est apposita conditione de futuro, impleta illa, tenetur ad profitendum, ib.

Hoc probabiliter procedit, quando talis professio fit in manibus habentis potestatem, non vero in manibus non habentis, sub conditione, si superior consenserit, aut ratam habuerit, probabiliter tamen etiam in hoc casu tenetur, ib.

Professio facta per procuratorem est valida, si consensus non est revocatus ante usum procuratoris, ib.

Stando in jure communi, professio per litteras est valida, ib.

Quod professio intra religionem vel in ecclesia fiat, non est de substantia illius, ib.

Professio facta a femina in religione virorum, si religio sit approbata pro viris et feminis, est valida, non ita si sit approbata pro solis viris, ib.

Qui et quales effectus sequantur ex professione valida expressa ratione trium votorum, c. 13.

Ratione traditionis, ib.

Numerantur alii effectus magis extrinseci provenientes ex jure ecclesiastico, ib.

Ex jure divino attribuitur professioni remissio totius culpae et poenae, quasi ex opere operato, ib.

Non aequiparatur professio baptismi vel martyrio, in hoc quod ex opere operato, vel ex speciali privilegio primam gratiam conferat, et facit ex attritu contritum, ib.

Est temerarium attribuere hoc professioni, ib.

Probabiliter si quis in statu gratiae professionem emittat ex divina liberalitate, remittitur illi totus reatus poenae temporalis, ib.

Probabiliter est hoc provenire ex perfectione et excellentia talis operis, ib.

Professio assimilatur, et appellatur secundum baptismum, ib.

Communis sententia absolute docet, per professionem vota omnia praecedentia extinguuntur, c. 14.

Vota praecedentia, quae cum professione impleri non possunt, per illam commutantur et extinguuntur, ib.

Etiā extinguitur votum peregrinationis terrae sanctae, sive causa devotionis, sive subsidii factum, ib.

Item vota pure realia; si tamen sit adjuncta propria humana promissio, illa non commutatur, sed est implenda, si potest, ib.

Vota praecedentia, quae compatiuntur cum ipsa professione, extinguuntur per illam, si profitens intendat commutare, ib.

Ad hanc commutationem faciendam non requiritur superioris auctoritas, ib.

Probabiliter et tutius est quod haec commutatio non fiat ipso facto et jure, si profitens illam non intendat, ib.

Contrarium in praxi etiam est probabile, ib.

Superior potest irritare talia vota post professionem, ib.

Votum religionis strictioris non commutatur licite propria auctoritate, sed Praelati etiam dispensantis, ib.

Sic illicite profitens non tenetur transire ad arctiorem religionem, nam valida est talis commutatio, ib.

Votum religionis arctioris post professionem factum obligat, neque potest irritari a Praelato, ib.

Sive votum sit ingrediendi tantum, sive perseverandi, ib.

Per vota simplicia Societatis post biennium facta non extinguuntur ipso jure et facto vota praecedentia, ib.

Vide Societas Jesu, Votum religionis.

Vinculum professionis ex parte profitentis est omnino indissolubile, c. 15.

Item ex parte religionis, ib.

Professus e religione ejectus tenetur ad illam redire, si a Praelato revocetur; et quamdiu non proficitur in alia religione, tenetur observare vota et alias observantias graviores suae religionis, ib.

Item semper manet sub speciali obedientia Papae, a quo cogi potest ut revertatur ad suam religionem, ib.

Item sic ejectus et habitu privatus manet Episcopo subjectus, ib.

Vinculum professionis etiam ex mutuo consensu religionis et religiosi dissolvi non potest, ib.

Quo jure sit indissolubile hoc vinculum, ib.

In quo sensu sit indissolubile jure ecclesiastico et naturali, ib.

Opinio D. Thomae asserentis, professionem esse omnino indispensabilem etiam a Summo Pontifice, c. 16.

Haec opinio juxta aliquos non potest defendi sine errore, ad minimum non videtur multum probabilis, c. 17.

Defendi potest sine censura, minus tamen probabiliter, et cohaerenter, juxta declarationes Pontificum, ib.

Ponuntur varii modi illam defendendi et intelligendi, ib.

Summus Pontifex potest dispensare in professione, c. 16.

Numerantur variae personae professae, cum quibus dispensatum fuit ut uxores ducerent, ib.

Pontifex potest dispensare valide, quamvis illicite, sine causa in solemnitate voti, non ita in ipso voto, c. 17.

Dispensatus legitime a Pontifice sine causa in voto solemniter potest valide contrahere matrimonium, adhuc tamen manet obligatio resultans intrinsece ex ipso voto, ib.

Major causa requiritur ad dispensandum in professione, quam in votis simplicibus nude sumptis, ib.

Praelatus religionis non potest dispensare in professione subditi, c. 15.

Item non potest ita dimittere incorrigibilem, ut ipsum statum religiosi illi auferat, ib.

Neque summus Pontifex hoc potest facere et dispensare valide in professione, nisi detur causa justa, ib.

Potestas ordinaria dispensandi in professione, tam de facto, quam de jure immediate, est in solo Summo Pontifice, c. 18.

Hanc potestatem habebant olim Episcopi circa sibi subditos, ib.

Nunquam licet, etiam in gravissima necessitate, Episcopis per episcopos dispensare in professione et votis solemnibus, ib.

Oppositum est probabile, ib.

Professionis vinculum nunquam cessat ex natura rei propter aliquam urgentem necessitatem, nisi a superiore potestate dissolvatur, ib.

Vide Castitas religionis seu solemnitas.

Ad professionem faciendam quomodo possit quis obligari, cum sit opus consilii, l. 4, c. 4.

Ex professione nulla manet irritum votum obedientiae et paupertatis, l. 2, c. 16.

Castitatis vero aliquando, ib.

Professio non fit invalida propter votum profitendi, vel aliam mere internam obligationem; fit vero si ab extrinseco detur aliqua necessitas, vel obligatio, ut, verbi gratia, inter novitium et religionem de facienda vel admittenda professione, l. 4, c. 2.

Professio feminarum non est nulla, quamvis omitatur examen Episcopi a Concilio Tridentino praescriptum, l. 5, c. 4.

Professio impedit, si non fiat cum licentia, ingressum alterius religionis, vel laxioris, vel prohibita, c. 4.

Professio nulla a principio non fit valida per tacitam sequentem, quando prior servatur sed existimatione valoris et obligationis illius, l. 4, c. 6.

Per professionem non extinguitur commoditas usufructus, nec jus ad illam, sed transit ad monasterium, ib.

Non ita pensio, ib.

Assignantur modi quibus professio invalida fieri potest, l. 7, c. 1.

Professio ita aliquando est nulla, ut nunquam possit fieri valida, aliquando vero possit, ib.

Professio facta in religione non approbata nunquam fit valida quoad vinculum professionis; quoad valorem vero votorum, potest esse valida, si dentur requisita, ib.

Professio facta a perpetuo amente ita est nulla, ut nullo modo ratificari valide possit. Item facta ab Episcopo, vel conjugato post matrimonium consummatum, quatenus durant in statu impotentiae propter defectum licentiae, vel a Pontifice, vel ab altero conjugate, ib.

Professio semel invalida (quae tamen est capax remedii) solo tractu temporis non fit valida ablato defectu, sed opus est ut iteretur consensus, ib.

Ut professio invalida fiat valida, necessarium est ut de priori defectu et nullitate constet, et qui talem professionem ratam habet, ib.

Ad invalidam professionem ratificandam non sufficit interior tantum consensus, sed necesse est ut exterius, per signum, vel tacitum, vel expressum, manifestetur, ib.

Professio expressa nulla potest ratificari per sequentem tacitam, ib.

Professio invalida, si ante illam expresse emissam antecessit integer probationis annus, potest statim fieri vel expresse, vel tacite; si vero non antecessit, nullo modo potest ratificari, nisi iterum annus probationis integer fiat, ib.

Ad talem professionem expresse vel tacite iterandam, non requiritur habitum novitiorum suscipere, et modum vivendi illorum observare, sed sufficit perseverare in tali religione sub habitu et obedientia ejus, per annum integrum computandum a tempore quo cognovit nullitatem prioris professionis, et decrevit in religione manere, ib.

In eo casu tenetur abstinere ab actibus professorum, qui vel valide, vel licite, sine vera professione exerceri non possunt, ib.

Quando professio fuit nulla ex defectu irritante solum consensus religiosi, ut, verbi gratia, si ex malitia fiete professus est, vel ex metu gravi, non est necessaria ex parte religionis scientia talis nullitatis, neque novus consensus, sed sufficit prior moraliter permanens, ut professio iterari possit, ib.

In hoc casu non tenetur manifestare religioni talem defectum, ib.

Quando professio fuit nulla ex defectu irritante solum consensus religiosi (ut verbi gratia, si ex malitia fiete professus est, vel ex metu gravi), non est necessaria ex parte religionis scientia talis nullitatis, neque novus consensus, sed sufficit prior moraliter permanens, ut professio iterari possit, ib.

Quando defectus fuit in anno probationis, sufficit oomplere quod defuit, si professio solum facta sit exterius vel fiete, intellecta ejus nullitate, tam ex parte religiosi quam religionis, dummodo sub eadem obedientia in habitu religionis perseveretur, ib.

Quando vero talis professio fieret sub errore, quod sit valida, si receptio est nulla directe et per se, necessarium est ut nova receptio valida fiat, et post illam integer annus novitatus, ac tandem sequatur professio, ib.

Quando receptio in se fuit valida, professio vero nulla ex defectu anni integræ probationis, ut de novo ratificetur, debet praecedere novus annus probationis, ib.

Probabile est sufficere in hoc casu tempus, quod defuerat, supplere, ib.

Probabiliter et securius est, ex quocumque defectu

professio sit nulla, necessario præmittendum integrum probationis annum, ut possit ratificari, ib.

Si bona fides intercessit, talis religiosus saltem post ratificatam professionem retinet locum antiquitatis, quem acquisivit, ib.

Ad iterandam professionem nullam sufficit tacita, nisi religio expressam postulaverit, ib.

Quando professio expressa ita fuit nulla, ut in foro Ecclesie de ejus nullitate constet, vel constare possit, qui illam tacite solum confirmavit, non potest eligi in Prælaturam, et si eligatur, nulla erit electio, nec poterit tuta conscientia acceptare, ib.

Quando vero non potest constare probabiliter, ost valida electio, ib.

Quando professio bona fide facta est simpliciter nulla, per se loquendo nullum habet effectum, per accidens autem potest habere aliquem, magis in foro externo quam in interno, c. 2.

Professio ita facta, quamdiu existimatur valida, obligat ac si esset valida ratione ignorantie, ib.

Si hæc ignorantia sit publica, et communi existimatione judicetur professus, omnes actus professorum proprii, etiam validam professionem supponendo ab eo exerciti, sunt validi, ib.

Sic professus potest in foro externo obligari ad permanendum in religione, et obediendum, et ipse tenetur aliquo modo parere huic sententiae, ib.

In prædicto casu si talis sit dubius de nullitate professionis, tenetur parere sententiae; imo, quamvis non intercedat sententia, non potest sua auctoritate se eximere a religione, et tenetur ad ratificandam professionem, ib.

Si vero sit certus coram Deo de nullitate professionis, quam ab initio bona fide fecit, non tenetur ratificare illam, quamvis per sententiam cogatur in religione manere. Item non tenetur ad internam observantiam votorum et regularum, sed tantum ad externam, et neque ad hanc, secluso scandalo: item potest relinquere religionem sive vi, inuria et scandalo; solum obligatur ad parendum exterius illi sententiae, non resistendo per vim, ib.

In hoc casu consulendum est tali personae ut priorem professionem ratam habeat, ib.

Probabile est, si talis dubitationem moveat circa nullitatem professionis, cum nihil probare possit, juste posse a religione obligari ad professionem iterandam, et tunc ipse tenetur ex animo iterare, ib.

Ad idem tenetur, quamvis a religione non obligetur, si in aliquo casu non possit sine scandalo et periculo religionem relinquere, ib.

Professio nulla ex defectu consensus propter fictionem profitentis, per se non obligat ad statum religiosum, aut iterandum, aut vota servanda, per accidens vero potest obligare, ib.

Quando professio est nulla tantum ex jure ecclesiastico, per se habet effectus in jure expressos, ib.

Professio facta in religione Mendicantium ante expletum annum probationis, ante Concilium Tridentinum obligabat ad ingrediendum aliam religionem, post Concilium est omnino invalida, et nullum habet effectum, ib.

Idem dicendum de professione tacita, facta per suspensionem habitus professorum intra annum novitatus, ib.

Professio conjugati sine licentia consortis est nulla, neque obligat ad vota paupertatis et obedientie, sed solum ad votum simplex castitatis, ib.

Ex intentione vero profitentis, neque ad hoc obligabit, si non intendit vivere castitatem, nisi ut annexam religioni, ib.

Professio hoc secundo modo facta, secluso scandalo, non impedit matrimonium, primo vero modo impedit propter simplex votum castitatis, ib.

Si quis suscipiat habitum religionis cum proposito mutandi vitam, ibi non intervenit professio expressa nec tacita, ib.

Quæ obligatio resultet ex professione cum tribus votis solemnibus facta in manibus non habentis potestatem admittendi et incorporandi religioni? ib.

Post professionem invalidam simpliciter potest licite relinquere habitum et religionem, qui in foro conscientie incurrat apostasiam aut excommunicationem, c. 3.

Item relicta religione potest assumere quemcumque statum, ib.

Professio invalida in foro Ecclesie et valida coram Deo est moraliter impossibilis; si tamen contingat quod professio valida coram Deo in foro Ecclesie probari non possit, vel quod sit valida, vel quod sit facta, tenetur eam servare in conscientia, nullumque dubium circa illam movere, ib.

In probanda professione nulla, non credendum ipsi religioso etiam juranti, nisi aliunde sufficiens probatio detur, ib.

Ut Ecclesia reputet professionem nullam, non satis est ut probetur invalide factam, sed requiritur ut sufficienter constet exterius factam esse cum tali defectu irritante, ib.

Qui certus est professionem esse nullam, et in foro externo id probare non potest, habet jus relinquendi religionem propria auctoritate, et assumendi alium statum, etiam matrimonii, ib.

Tenebitur tamen ex quo fuit in mala fide et in mora, vel ratificandi professionem, vel relinquendi religionem ad restituendum quidquid de bonis religionis consumpsit in proprios usus, habita ratione obsequiorum quæ fecit religioni eo tempore, ib.

Quando professio nulla probari potest, non debet exire propria auctoritate, sed petendo libertatem suam ab ecclesiastico Prælate, ib.

Ad hoc tenetur in conscientia, et si contrarium faciat, peccat graviter, et tenetur non uti privilegiis religionis, et amisit jus ad gaudendum; postquam tamen exivit, non tenetur redire, ib.

Item, non incurrit ipso facto excommunicationem vel pœnam aliam ipso jure impositam apostatis; et quamvis sub excommunicatione jubeatur redire, et ut contumax declaretur, non tenetur in conscientia, nec ligatur censura, nisi quoad exteriorem ejus observantiam, ib.

Talis propria auctoritate dimittens religionem excusatur a culpa, quando ob eam rem in carcere detinetur, vel aliter impeditur ne jus suum postulet, vel non potest alia via vexationem illam vitare; et si probare potest in foro Ecclesie hæc impedimenta, non incurrit pœnas a Concilio Tridentino impositas, ib.

Item, quamvis temere dimittat habitum, si postea velit reassumere ad hoc ut audiatur, et voluntarie redeat (non vero si invite capiatur), bene potest illi concedi audientia ex quadam æquitate et benignitate, ib.

Qui volunt causam nullitatis professionis prætende-

re, ante quinquennium elapsam a die professionis illam intentare debent, alioquin non audiuntur, ib.

Hoc intelligitur tam de professione expressa, quam de tacita, ib.

Quis sit dies professionis a quo quinquennium computatur, ib.

Hoc decreto nec statuit, nec potuit statuere Concilium ut elapso quinquennio, talis persona vel maneret religiosus professus sine proprio consensu, ib.

Vel teneretur in conscientia ad permanendum in religione in perpetuum ejus obsequium, ex vi prescriptionis aut pœnæ, ib.

In aliquibus casibus admittenda exceptio, ut, non obstante quinquennio elapso, quis audiatur, et assignantur, ib.

Milites S. Joannis comprehenduntur sub hoc decreto, non vero milites aliorum ordinum militarium, ib.

Quid teneatur facere religiosus, qui post quinquennium non auditur, cum certus sit se non esse religiosum, ib.

Tacita professio est vera professio, l. 8, c. 1.

Quot modis fiat, ib.

Primus modus professionis tacite secundum jus antiquum erat, quando quis induebat habitum proprium professorum, ib.

Requirebatur tamen annus pubertatis, ib.

Non ita annus novitatus, ib.

Secundus modus professionis tacite erat per usum actuum, qui sunt proprii professorum, ib.

Ex sententia aliquorum, probabiliter requirebatur ad hanc tacitam professionem, ut fieret in habitu saltem novitiorum cum perseverantia per triduum, ib.

Solus actus proprius professorum sine voluntaria habitus professorum susceptione non sufficit ad tacitam professionem, ib.

Utrumque requiritur, et assumptio habitus professi et exercitium actus ejus, l. 6, c. 19.

Quando solus habitus professorum assumitur, requiritur perseverantia tridui post habitum assumptum, ut professio tacita facta censeatur; quando vero adjungitur exercitium actus, tunc statim censeatur facta, ib.

Probabilius tamen etiam in hoc casu requiritur perseverantia per triduum, ib.

Ante hoc triduum non est valida professio tacita, etiam in foro conscientie, ib.

Quæ et qualis scientia requiratur ut professio sic facta teneat in utroque foro, ib.

Quæ conditiones requirantur, tam ex parte religionis quam tacite profitentis, ib.

Certior modus professionis tacite post annum novitatus expletum, est gestare habitum professorum, et hoc dupliciter potest contingere, ib.

Quas conditiones necessarias requirat, ib.

Alius modus tacite profitendi est per solam susceptionem cujuscumque habitus religiosi, etiam proprii novitiorum, si post publicum votum simplex religionis assumatur, ib.

Rejitur tamen, ib.

Post Concilium Tridentinum non fit professio tacita intra annum novitatus, c. 20.

Expleto anno probationis fieri potest, ib.

Duobus modis potest fieri: primo, si quis, expleto anno novitatus, et decimo sexto ætatis, sponte

sua habitum proprium et distinctum professorum assumat, ib.

Secundo modo fit tacita professio, si quis per integrum annum (qui annus debet inchoari post expletum decimum sextum ætatis) probationis, gestet habitum religionis indistinctum patenter, ib.

Cum solo habitu proprio et omnino distincto novitiorum, quidquid aliud ei adjungatur etiam post expletum annum novitatus, et decimum sextum ætatis, non fit tacita professio, ib.

Ut professio tacita sit valida, requiritur positivus consensus formalis vel virtualis profitendi, et non sufficit negativus, ib.

Professio tacita est vera professio; ad illam requiruntur omnes conditiones quæ ad expressam, c. 21.

Habet omnes effectus quos expressa, exceptis in jure declaratis, ib.

Duæ exceptiones sunt in jure: prima est, quod professio tacita, facta ante expletum annum novitatus, non obligat religioni in qua professus est, sed religioni in genere, ib.

Ipsa tamen religio obligatur ad retinendum sic professum, ib.

Hæc juris exceptio non habet locum in professione tacita, quæ fit deferendo communem habitum professorum per integrum annum, ib.

Neque in professione tacita quæ modo fit post Concilium Tridentinum, ib.

Secunda exceptio est, quod tacite professus non potest eligi in Prælaturam suæ vel alterius religionis. Potest tamen active eligere, ib.

Professus an testari possit, vide Paupertas solemnitis.

Quinquennium a Concilio Tridentino præscriptum ad probandam professionis nullitatem, vide supra hæc ipsa rubrica, l. 7, c. 4.

R

RATIHABITIO.

Ratihabitio de futuro non confert jurisdictionem, l. 9, c. 11.

Vide Professio.

BEATUS POENÆ TEMPORALIS.

Vide Professio.

RECIPERE, ET RECEPTIO IN RELIGIONE.

Receptio in religione, ut fiat valide, requirit potestatem in recipiente, l. 5, c. 10.

Juxta constitutionem Sixti V, ut valida sit receptio, requiritur ut recipiendus sit major sex decem annis; deinde ut præcedat inquisitio de parentibus solum, non vero de illorum conditione aut qualitatibus. Item de patria, vita ac moribus, ib.

Recipi potest in religione expositus, cujus parentes, vel patria ignoratur, facta prius diligenti inquisitione, ib.

Inquisitio hic requisita sufficit, quæ ad humanam fidem faciendam satis est; qualis est duorum vel trium testium absque suspitione, juridice, et cum juramento interrogatorum a fidei ministro ad hoc munus constituto, per religionem aut Prælaturam ejus, ib.

Non requiritur probatio de bonitate recipiendi per testes, sed solum probatio quod non habeat crimina impediencia, ib.